

Поезія – це завжди неповторність

З нагоди Всесвітнього дня поезії, який відзначається 21 березня, у стінах районної бібліотеки відбулась творча зустріч працівників бібліотечної системи району з учасниками літературно-краєзнавчого об'єднання "Ріднокрай". Захід відбувся під гаслом "Поезія – це завжди неповторність, якийсь безсмертний дотик до душі".

Про роль поезії в житті людини, про слово, що зцілює рани й веде на барикади, про ліричні рядки, які торкають душу, окрилюють її і заставляють жити, вірити, сподіватись, кохати всупереч всьому, говорила ведуча свята – бібліограф

ЦРБ Тетяна Бондаренко. З особливою увагою на цій зустрічі слухалось творче послання Валерія Харковця "Поезія моїх вітрів". В унісон з ним перекликались вірші Олександри Дивульської, завідувачки Річицькою публічно-шкільною бібліотекою. Пані Олександра вперше винесла на суд широкого загалу свою творчість. Попри хвилювання авторки, її дебют видався досить вдалим. Про це говорили як присутні на святі колеги, так і літератори краю. Справжнім бальзамом для душі стали нові поетичні рядки Петра Касянчика. Самобутній автор з Борового вже вкотре подивував слухачів своїм талантом. Недарма ж бо Петра Павловича

називають поліським Шевченком. Так просто і так ранимо може писати лиш дійсно талановита людина. Чимало оплесків присутніх викликали філософські поезії Світлани Сарич. Скільки почуттів, скільки світла, поруху душі в кожному вірші авторки! Поезія високого ґатунку, яка давно проситься у виокремлену збірку, що має стати цілющим джерелом для кожного, хто хоче втамувати поетичну спрагу. Своїм новим здобутком поділилась з присутніми і Софія Полухович, авторка із села Серники. Найбуденніша тема в рядках Софії Василівни набуває пісенної милозвучності.

- А для мене поезія найвищої проби – це краєзнавство, - поділився своїми роздумами з побратимами по об'єднанню "Ріднокрай" Володимир Перунін. – Бо вдала знахідка – то, як найвишуканіша рима, що довершує твір. І з цією любов'ю іду по житті, і ревно служу справі краєзнавства.

Поезія у прозі – це теж неабиякий прояв таланту автора. Кожен рядок, написаний рукою прозаїка Павла Дубінця, хвилює свого читача, новели автора зачіпають за живе, бо кожен сюжет взятий ним із життя.

Поділились ріднокраївці з працівниками бібліотечної системи в цей день і приємною новиною: у травні-місяці має вийти з друку літературно-краєзнавчий альманах. Тож четвертий рік існування "Ріднокраю" вінчається хорошим здобутком.

Галина ГАВРИЛОВИЧ

3 творчого доробку

По цій кладочці, вузькій кладочці
Перебігли мої літа,
В коротенькій спідничці у складочки
Вітер косу ловив, розплітав.
По цій стежечці, по стежиночці
Вже ходила зрілість людська.
Не жаліла ані краплиночки.
Про удари-невдачі життя.
І тепер по узбіччю траси
Уже старість тихенько йде.
І прожитих днів цінні прикраси
Літам юності роздає...

РОВЕСНИЦЯМ

Дівчатонька, весна уже – і серце знову крає
За те, що не збулось колись, за те, що ще чекає
Я голову схилю свою у мовчазнім смиренні
За мир на грішній цій Землі, за дні благословенні.
Ріднесенькі, пора складати увесь до купи камінь.
На прив'язь – легковір, цноти бурхливу повинь.
Бо терези життя тимчас занадто перегнулись,
І Божа мудрість не на жарт і вчасно схаменулась.
Дівчатонька, їй - право же, осінній дар не гірший,
Творім життя натхненно так, як ніби пишем вірші.
І бубнявіти будуть вік порослі молоденькі,
І рід продовжимо відтак, зробимо це, рідненькі.

Поліська суть, цнота, краса,
Іще незаймана часина.
І замість ванни -ще роса,
І замість пледа - ще ряднина.
Ще будить ранок півня спів,
Дитячий сміх ще замість тиші.
На призьбі день не тлів, - горів,
І клопоти дрібні, як миші.
Ще в кожній хаті – молоко,
І хліб в печі, як літнє сонце.
Під розмальованим віком
Магічну суть ховає денце.
Живий купальський ще вогонь,
Ще подорожник замість ліків.
Лише земний запах долонь
У ще земного чоловіка.
Світлана Сарич, Зарічне

ДО ЧОГО ЖЕ ДІЙШЛА ТИ, ЛЮДИНО?

І як думаєш далі ще жить?
Так ведеш себе дико і дивно
І не хочеш життям дорожити.
Ти забув, що ти Боже творіння.
Бешкетуєш, руйнуєш і п'єш.
Де ж твій сором, де страх, де терпіння?
Не живеш – і комусь не даєш.
Зупинися, покайся, чоловіче!
Сатані не здавайся без бою.
Бог ще любить тебе, Бог ще кличе,
Бог вечеряти хоче з тобою.
Горілка, гулянки, розлуки,
Й непокора святим небесам.
Ти сам собі вибрав, ці муки,
І згубив ти лице своє сам.
Бог хотів тобі доброї долі
І життя не такого жадав,
Щоб не мучився ти у неволі
І в гріховнім ярмі не страждав.
Але ти полюбив ту дорогу,
Що до волі не йде й каяття,
І зайшов так далеко від Бога,
Так далеко, на ціле життя.
Ти гріхом зруйнував своє тіло,
Воно згине уже не спіша,
Пожалій свою душу, помилуй,
Ти забув, що від Бога душа.
Й не кажи, що я Бога не знаю,
Не обманюй себе, не крути.
Лише слово одне: Боже, каюсь! –
І помилуваний будеш ти.
Так на нашій землі повелося:
Гріх панує, обман, суєта.
Ще й за тебе Писання збулося,
Й за тебе пролилась кров свята.
Зупинися, покайся, чоловіче!
Сатані не здавайся без бою.
Бог ще любить тебе, Бог ще кличе,
Він вечеряти хоче з тобою.
Петро Касянчик, с.Борове